

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. augusztus 11.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

A GAZDAG ÉS LÁZÁR 2.

Köszöntés igéje: János evangéliuma 4,14

„... aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”

Énekek: 274; 462

Alapige: Lukács evangéliuma 16,22-24

„Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.”

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Köszönjük azt, hogy már ebben az énekben is bátorítasz bennünket arra, hogy mindent átadjunk teneked és bizalmunkat csak beléd vessük.

Könyörgünk azért is, hogyha sok-sok gond is támad a mi életünkben, ha sok ínség között is vagyunk, akkor is tudjunk benned bízni.

Bocsáss meg akkor, hogyha sok minden eltántorít téged, hogyha a bizalmunk megrendül. Bocsáss meg akkor, hogyha eltávolodunk tőled. Így könyörgünk, hogy te legyél az, aki most visszavonsz magadhoz. Sokszor a nehézség, a baj az odavisz tehozzád, de a kényelem sokkal inkább eltávolít téled.

Urunk, szeretnénk most ezt megvallani teneked, szeretnénk letenni teelőtted mindezeket; talán a lelki fásultságunkat, az elfáradásunkat, a rád nem való odafigyelésünket, és szeretnénk most valóban kicsit csendben

lenni. Azért könyörgünk, hogy ebben a csendben most meghalljuk a te szavadat, akár, ha intő, akár, ha figyelmeztető, ha bátorító. Könyörgünk azért, hogy szólalj most meg. Ezzel a reménységgel is jöttünk most össze Urunk, hogy te megszólalsz, most is Élő Úr vagy, aki megvizsgálod a szíveket, veséket, megvizsgálod most bennünket is.

Így könyörgünk, hogy ezt a munkát ne vond meg tőlünk. Könyörgünk azért, hogy mindannyiunk életébe te szólj most bele, te legyél az, aki most itt megállsz a középén.

Ámen.

Igehirdetés

„Aki nem értékeli a jelenlétedet, majd a hiányodat fogja” – mondja egy közmondás és nagyon igaza van. Talán csak akkor értékeljük a másikat, amikor már nincs mellettünk, de akkor lehet, hogy már késő. Nem értékeljük a feleségünket vagy a férjünket, a gyermekeinket, és eljőhet az a pillanat, amikor ezek a szeretteink elmennek. Most nem elsőrenden a fizikai halálra gondolok, hanem olyan helyzetekre, amikor egy nemértékelés következménye egy válás lesz. Amikor egy gyermek nem értékelésének a következménye az, hogy többé nem beszélek a szüleimmel. És még lehetne folytatni a sort.

Ebben a példázatban is eljutottunk oda, amikor már késő. Vége lett két ember életének, és amíg a földi életében lehetősége lett volna az egyiknek változtatni, azt mégsem tette meg. A gazdagnak lett volna lehetősége az Úrhoz térni, értékelhette volna a kegyelmi időt, de ő ezt nem tette meg, és így jutott abba a helyzetbe, amikor már túl késő volt. Remélem mi nem fogunk ehhez hasonló szituációba kerülni, hogy halálunk után gondolkozunk olyan dolgokon, amikbe bizony már nem lesz beleszólásunk. Nem is olyan régen már néztük ennek a példázatnak az elejét, most csak néhány mondatban utalok a már elhangzott gondolatokra.

Megnéztük például azt, hogy mit jelent a szegényember neve, Lázár: 'Isten megsegít' vagy 'Isten a segítségemre jön'. Mindkettőt jelentheti. Jézus ezzel valószínűleg a hitét akarta kifejezni a gazdaggal szemben, aki sem Istennel, sem emberrel nem törődött. Lázár viszont a szegénysége ellenére is Istenbe kapaszkodott, volt hite, ezért is került Ábrahám kebelére.

Aztán láttuk azt is, hogy hol feküdt ez a szegényember: „*ott feküdt a gazdag előtt*”. A szószerinti fordítás egyébként így hangzik, hogy 'a gazdag ember kapuja előtt'. Tehát bármikor, amikor a gazdag elment valahova, látnia kellett Lázárt és azt, hogy milyen állapotban van, de ő egyáltalán nem foglalkozott vele.

Megfogalmaztuk, hogy mi volt ennek a gazdag embernek a vétke, ami nem volt más, mint a mulasztás vétke. Nem olvasunk arról, hogy megátal-

kodott bűnös vagy gonosztevő lett volna, hanem egyszerűen nem tett meg valamit, nem segített. „*Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.*” (Jak 4,17). A gazdag ember esetében ez igenis érvényes. Elmulasztott jót tenni, pedig tehetett volna és ez lett a bűne. El is lett ítélve.

Most menjünk egy kicsit tovább, és fogalmazzunk meg néhány gondolatot, hogy miről beszél ez a szakasz, mivel bátorít, vigasztal vagy mivel int, mivel figyelmeztet Isten Szentlelke.

Lesz ítélet!

Elsősorban azt akarja megmutatni nekünk ez a példázat, hogy a halál után ítélet vár ránk és erre készülni kell. A Tíz szűz példázatában az okosok készülnek a vőlegény érkezésére, a balgák pedig nem. Most is vannak olyanok ezen a Földön, akik készülnek arra, hogy Jézus vissza fog jönni, és vannak olyanok, akik nem. Őket nevezi a Szentírás balgáknak.

Jézustól ez is egy figyelmeztetés számunkra, akik ezt a példázatot olvassuk. Hogyan készülsz erre az eseményre? Készülsz-e egyáltalán arra, hogy Jézus visszajön és mindenkit megítél? Ha nem az én életemben jön vissza, akkor majd a halál után vár rám az ítélet. A kérdés csak az, hogyan élek ebben a földi életben? Mert a gazdag ember élete intő példa ebben a történetben! Egy olyan emberé, aki már későn akart változtatni a dolgokon: miután már meghalt. De Jézus arra mutat rá ezzel a példázattal, hogy a halál után már nem lehet változtatni!

Nagyon érdekes, hogy ez a gazdag ember a halála után három dolgot kér. Először önmagához akarja hívatni Lázárt. Könyörög Ábrahámhoz, hogy küldje hozzá, hogy érintse az ujját vízbe és rakja oda a nyelve hegyére. Ugrasztani akarja Lázárt a mennyből, oda a kínok közepébe, a lángokba, azt, aki egész földi életében sínylődött. Jöjjön ide a pokolba azért, hogy neki valami könnyebbséget okozzon. Nem teljesült ez a kérése. Aztán elkezd másokért könyörögni: a rokonaiért. Ha már ide nem jöhet, akkor küldjék oda a rokonaihoz. De oda sem mehet, ez sem működik. A harmadik megszólalása pedig azt mutatja meg, hogy amit mondanak neki, azt ő nem fogadja el, azzal nem ért egyet. Így fogalmaz az én fordításom: „*Nem úgy, atyám,...*”. 'Nem úgy' – ez az eredeti görögben egy sokkal hangsúlyosabb 'nem'. Azt jelenti, hogy 'egyáltalán nem'. Tehát kifejezi a véleményét: – Uram küldd el az élő rokonaimhoz – azt mondja neki Ábrahám, hogy ezt nem lehet. De ő: – „*Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek*” – de elmondja Ábrahám, hogy nem, nem, ez így nem működik. Van Mózesük meg prófétájuk, hallgassanak azokra. Azt látjuk, hogy ez a gazdag ember bármit is kér, bármivel is nem ért egyet, azt odaát már nem lehet megváltoztatni. Hiába könyörög, hiába mondja el az ellenvéleményét, az odaát már sen-

kit sem érdekel. Ennyi volt, a földi életében megkapta javait, Lázár is megkapta az ő részét, a rosszat; a gazdag most sínylődik, Lázár pedig itt van Ábrahám keblén.

Tehát Jézus abban figyelmeztet, hogy lesz egy pont, amikor már késő lesz változni és változtatni. A halál után lesz egy ítélet, egy örök hely, ahová kerülni fogsz, és ott már késő lesz gondolkozni. Ha változtatni akarsz a dolgokon, akkor azt most kell megtenned. Ne halogasd tovább testvérem! Ha eddig Isten nélkül éltél és ez minden szinten meglátszódott az életeden, akkor borulj le most Isten elé és valld meg neki azt, hogy milyen vagy és kérj tőle bocsánatot. Tekints a keresztre, arra, amit Jézus tett érted, mert csakis ez menthet meg tégedet.

A gazdag és Lázár életének vége és folytatása odaát

Egy kicsit térjünk ki arra is, hogy a gazdag és Lázár halálakor Jézus mit mond ezekről az emberekről. Kis megjegyzést tesz. Ennek van egy olyan értelme is, amit úgy tudok elképzelni, mint amikor például házas felek beszélgetnek egymással és az egyik egy kis megjegyzést odaszúr a másiknak, amiben nagyon sok minden benne van. Persze a másiknak olvasni kell a sorok között, hogy mit is akar ezzel mondani neki. *„Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.* „Mindketten meghaltak, de ami utána következik, az nagyon fontos. Lázár halálával kapcsolatban ezt mondja Jézus: *„felvitték az angyalok Ábrahám kebelére”*. Tehát kicsit bővebben elmondja mi történt Lázárral, a gazdagról viszont csak ennyit mond: *„eltemették”*.

Pedig a gazdag embert valószínűleg nagy pompával és gazdagságban temették el, mivel gazdag volt. Nyilván fontos volt az örökösöknek az, hogy mit kapnak utána, ezért meg kellett oldaniuk, hogy rendesen legyen eltemetve. Nem tudjuk, hogy mi hangzott el a temetésén, ezt nem tartja fontosnak ez a szakasz. Nem olvassuk azt, hogy a temetésén mennyire méltatták az életét, nem hangzik el, hogy milyen jó volt, miket csinált, mennyire dicsérték a jellemét. Jézus csak ennyit mond róla: eltemették. A mennyei oldalról nézve semmit sem számít a méltatás, a gazdagság, hogy mit mondtak róla, a jelleme...

A gazdaggal szemben Lázárt valószínűleg csendben, mindenki tudta nélkül temették el úgy, hogy senki nem volt a sírjánál. Én már voltam olyan temetésen, ahova két ember jött el, mert annak az illetőnek már nem volt sok hozzátartozója. Valószínűleg Lázárt is csak berakták valahova. Szegény ember volt, életében sem törődött vele senki, miért törődne vele bárki a halálakor? Csak a baj van vele, hiszen semmit sem lehet utána örökölni. Azzal foglalkozunk, aki után örökölhethetünk. Az embereknek talán

csak annyi tűnt fel, hogy már nem ül ott a gazdag ember kapujában. Mi lett vele? Egy hét múlva megtudják, hogy meghalt.

A mennyei szférából nézve viszont mégis különbség van Lázár és a gazdag között. A gazdagnak hiába volt nagy vagyona, hiába temették el nagy pompában, a mennyei szférából nézve semmit sem ér. Olyannyira nem, hogy Jézus meg sem jegyzi. Csak ennyit mond róla: eltemették. Lázár esetében viszont pont az ellenkezőjét látjuk. Nagy szegénységben temették el, senkit sem érdekelt, de a mennyei oldalról nézve mégis olyan dolog hangzik el vele kapcsolatban, ami az örök életére utal: ott van Ábrahám kebelén. Ez egy nagyon fontos megjegyzés. Miért van ez?

Azért említettem a testvéreknek az elején azt, hogy mit jelent Lázár neve, mert Jézus ezzel az ő hitét fejezi ki: 'Isten megsegít', 'Isten a segítségemre jön'. Nem a szegénysége miatt került Ábrahám kebelére, hanem azért, mert ő már a földi életében hitt Istenben. Bármilyen nagy szegénységben vagy nehéz helyzetben is volt, mégis Istenbe kapaszkodott. Ez volt a különbség a szegény és a gazdag között.

De szeretnék utalni egy másik versre is – amit nem olvastam föl –, hogy mit mond Ábrahám a gazdagnak: „*Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat.*” Itt arról beszél Jézus, hogy egy hívő ember sem mentesül a nehézségektől és a rossztól. Lázár hiába volt hívő, a földi életét végig nyomorúságban szenvedte, egész életében a rosszat kapta. Vágyakozott arra, hogy a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal jóllakjon. Jézus maga fogalmazza így, hogy megkapta a rosszat. Nem tudjuk a körülményeit, hogy miért lett szegény, volt e valakije, felesége, családja, édesapja, édesanyja, gyerekei, mi történt velük, hogy jutott erre a sorsra. Nem az a lényeges, hogy miért nem törődtek vele. Azt gondolom, hogy amikor Lázár ebbe a helyzetbe került, sok kérdést tehetett fel magában. „Miért vagyok ebben a helyzetben, Uram? Itt van ez a gazdag, olyan jó sorsa van! Lát engem, miért nem segít rajtam?” A lényeg, amit Jézus a szegényember nevével ki akart emelni, hogy ő Istenben bízott és őbelé kapaszkodott mindvégig, bármilyen nehézségben is volt.

Te testvérem, hogy viszonyulsz Istenhez egy nehéz helyzetben? Amikor súlyos betegségbe kerülsz, amikor egy családtagod meghal – mondjuk a gyermeked –, amikor mindent elveszítesz, mit mondasz Istennek? Akkor is szeretni fogod az Urat? Jób könyvében ezt mondja a Sátán Istennek: „*De nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged! [...] Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad! Nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá csontjaira és a húsára, majd káromol még téged!*” A kísértőnek pont ez a célja. Olyan helyzetbe hozni, belerakni olyan nehéz körülményekbe, hogy az megkérdőjelezze hited: „Miért higgyek benned, Uram? Miért nem segítesz?”

Lázár olyan lehetett, mint Jób, egy „újszövetségi Jób”. Bár sok mindent nem tudunk róla, de a nehéz helyzetben Istenbe kapaszkodott. Tudsz te is ilyen hittel Istenbe kapaszkodni, mint Lázár? Tudsz tőle várni mindent, még akkor is, mikor mindent elveszítettél, még akkor is, amikor úgy tűnik, hogy Isten mindent elvett tőled?

Bármilyen helyzetben is legyél testvérem, kapaszkodj Jézus Krisztusba, aki a következőket mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.*” (Jn 14,6). Valaki egyszer így mondta – és ebben nagyon igaza van –, hogyha a földi életünk nyomorúságos is, egy dolgot ismerünk: a célt. Az odavezető út lehet nagyon keserves és rossz, de egy dolog biztos: a cél, hogy ott leszünk a mennyben. Annak a módja, hogy hogyan kerülünk oda, az többféle lehet: nagyon rossz, kevésbé rossz, talán valamilyen szinten jobb, ezt nem tudjuk, csak a célt ismerjük.

Bátorítás

Ebben a szakaszban egy nagy bátorítást is látunk. Mit olvasunk Lázárral kapcsolatban? „*Felvitték az angyalok Ábrahám kebelére*”, majd később: „*ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz.*” Ez a kifejezés nagyon szép: „*Ábrahám keble*”, ahol Lázár vigasztalódik. Szokták ezt a helyet az üdvösség helyének is nevezni, de azt gondolom, hogy nemhiába van így megnevezve, hogy „*Ábrahám keble*”. Az az ember, aki egész életében nyomorgott, most egy életen át vigasztalódni fog.

Ez olyan, mint amikor a lánnyal történik valami és nagyon sír. Olyankor odajön hozzám, fölteszi a két kezét, hogy emeljem föl, öleljem meg, vegyem a karomba. Amikor fölveszem, egy idő után a zokogás megszűnik és megnyugszik, megvigasztalódik.

Ez olyan kedves kép. Ott van Lázár Ábrahám keblén, akit egész életében nyomorúság ért. Ebben bátorít bennünket Isten, hogy mi is ide fogunk kerülni: Ábrahám kebelére. Olyan ez, mint amikor az édesapa megöleli a gyermekét és a gyermek belekapaszkodik az apja nyakába és nem akarja elengedni. Azt mondja: ez lesz a te helyed, a vigasztalódás helye. Ha valaki egész életén át szenvedett, annak az örök hazában vigasztalásban lesz része. Ott lesz az ő keblén, azért, hogy megnyugodjon.

Isten ezzel azt is kifejezi, hogy tisztában van azzal, hogy jelenleg milyen nyomorúságban vagy, tisztában van nehéz helyzetteddel és már most készíti neked a helyet, ahol örökké ott lehetsz vele. Ez olyan bátorító! Az Úr fog majd felemelni bennünket, megölelni és nem enged el minket. Az Úr keblén leszünk, mint a gyermek az édesapjával. Lehet, hogy most sírunk, lehet, hogy most minden fáj, de akkor az Úr keblén leszünk. Ez a cél. Persze azért azt is fontos itt megjegyezni – amiről beszél ez a történet –,

hogy nem mindenki kerül Ábrahám keblére, mint Lázár, mert például a gazdag nem került oda. Remélem mindannyian látjuk, hogy nem a gazdagsága és szegénysége miatt került egyik ide, a másik oda, hanem azért, mert az egyik hitt Istenben, a másik pedig nem.

Lázárnak a halál a nyomorúságból való szabadulást jelentette, a gazdag számára pedig a boldog és gondtalan élet végét. Ugyanaz az esemény, de két különböző eredmény. Az egyik ember számára szomorú vég, a másik ember számára öröm, és ez attól függ, hogy ki miben bízik. A gazdag ember a világban és annak javaiban bízott, és az ilyen embernek a halál keserves szomorúságot fog jelenteni. A szegény ember pedig Istenben bízott és abban, ami odaát vár rá, így az öröm volt számára.

Így is szokták mondani, hogy a gazdag ember a világban bízó ember képe, a szegény ember pedig azoké, akik Krisztusban bíznak. Te kiben bízol? Krisztusban, aki meghalt érted? Akkor örülhetsz és reménnyel nézhetsz a jövő felé, ami vár rád.

Az egyik teológiai tanárom nagyon beteg lett és néhány évfolyamtársammal meglátogattuk a kórházban. Nem azért, mert olyan nagyon jóban lettünk volna, de jobb kapcsolatban voltunk vele, mint a többi tanárral, és mégiscsak így illik. A halálos ágya mellett állva az egyik évfolyamtársam feltette neki a bátor kérdést – mikor, ha nem most! – Mit gondol tanárúr, amit eddig vallott az elég lesz a mennyországhoz? – mi csak összenéztünk a többiekkel. Azért tette föl ezt a kérdést, mert a tanárunk liberális volt, és sok dolgot nem hitt el a Szentírásból, ami le van írva benne. A következőt mondta: – Nem tudom biztosan – megdöbbenő és szomorú volt hallani, hogy az az ember, aki végig tanított bennünket, több mint 70 évesen, nem biztos abban, amit mondott! Akkor miben bízott? Mit olvasott eddig?

Kiben bízol? Ez a kulcskérdés. Ha valaki azt gondolja, hogy lehet egyszerre a világban és Krisztusban bízni, az vegye fontolóra azt, amit Jézus mondott: *„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”* (Mt 6,24). Azt mondja Jézus, hogy ilyen nincs: vagy az egyikben bízol, vagy a másikban.

A szegénység vállalása

Itt fel kell tenni egy másik kérdést is, ami benne van a példázatban: Merünk szegények, nyomorultak lenni, mint Lázár? Olyanok, akiknek nincs semmijük? Akik semmit sem tartunk a kezükben, csak azért, hogy Istentől függjünk? Megint visszatérek Lázár nevéhez: 'Isten megsegít', 'Isten a segítségemre jön'. Hogyan mondja Jézus a Lukács evangéliumában a boldogmondásokat? És nem hiába mondja így! *„Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa.”* (Lk 6,20).

Kedves testvérem! Mersz szegény lenni ma, ebben a világban? Olyan szegény, aki mindent Istentől vár? Vagy pedig szorongatod a magad kis gazdagságát, szorongatod magadhoz, mert félsz, mert mi lesz akkor, ha nem lesz? Merünk Lázároknak lenni és merünk mindent az életünkben úgy berendezni, ahogy Isten akarja? Vagy úgy éljük az életünket, ahogy nekünk tetszik? Lázárnak lenni azt jelenti, hogy Isten az én segítőm. Nem én, nem a pénzem, nem a tudásom, hanem Isten!

A gazdag ifjúval is pont ez volt a probléma. Odamegy Jézushoz és ezt mondja: *„Ezt mind megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?”* Jézus így válaszolt neki: *„Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.”* (Mt 19,20-21). Jézus azt kérte tőle, hogy bízson benne. Mi volt ennek az akadály? A vagyona. Ezért nem tudott bízni benne. Azt el kellett volna engednie, hogy aztán bízson Jézusban és kövesse őt. Képtelen volt rá. Azt olvassuk róla, hogy szomorúan eltávozott. Hiába mondta azt, hogy a törvény minden kis betűjét betartotta, valójában nem tudott Istenre hagyatkozni.

Hogyan állunk mi ezzel testvéreim? Azt gondoljuk, hogy mi is sok mindent megtartunk a Szentírásból? Tényleg rá bírunk hagyatkozni Istenre? Oda tudunk adni neki mindent? Vagy amikor ilyet olvasunk: *„Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa”*, erre azt mondjuk, hogy a lelki szegénységről van szó, nem a fizikairól? És szépen megmagyarozzuk: *„A gazdagság az maradhat, lehet gazdagon is szeretni az Urat.”* És elhessegetjük az egészet. *„A lelki szegénység a fontos.”* Sokan nem mernek szegények lenni, és még ki is magyarázzák. *„Nem kell mindent odaadni.”* Legyünk őszinték, itt nem az odaadásról van szó, hanem arról, hogy tudunk-e bízni az Úrban. Ha most oda kellene adnom mindent, akkor tudom ezt vállalni? *„... nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségesség az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.”* (Jak 4,4).

Kitől származom?

„Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.” Nézzük meg a mondat első felét, a megszólítást. Érdekes, hogy a gazdag felismeri Ábrahámot, pedig nem is egy időben éltek. Ami még érdekesebb, hogy hogyan szólítja meg Ábrahámot: *„Atyám”*. A gazdag próbál ebbe belekapaszkodni: *„Atyám, Ábrahám...”*. Jézus kiknek mondja a példázatot? Zsidó embereknek, akik abban hittek, hogy a származás a fontos, hogy aki Ábrahámától származik, annak „automatikusan” üdvössége van. Jézus arra is rámutat, hogy ez a gazdag ember

hiába származott fizikailag Ábrahámától, de lelkileg semmi köze nem volt hozzá. Nagyon érdekes, hogy maga Ábrahám az, aki kiábrándítja mind-ebből: „Fiam, te megkaptad a javaidat, most ott sínylódasz. Lázár pedig a rosszat kapta egész életében, ő pedig itt vigasztalódik. Te döntöttél. Fiam vagy, ezt elfogadom, de lelkileg nem vagy a fiam, te már döntést hoztál életedben, és ezért vagy ott, ahol vagy.” Kitől származol testvérem?

Térjünk ki egy kicsit Ábrahámra, hogy ki volt ő, és miben különbözik ettől a gazdag embertől. Szerintem sok mindent tudunk Ábrahámról, csak egy-két mondatot mondok óróra. Isten megszólította, kihívta Úr-Kaszdimból, otthagya a saját hazáját, vándor életet kezdett élni, mondhatni, szegénnyé lett. Gondoljanak bele a testvérek, ha most Isten megszólítana valakit azzal, hogy menjen ki a tanyára és éljen ott. Ki merné ez megtenni? Ábrahám valami hasonlót vállalt és kiment. Lehet, hogy feltettek neki különböző kérdéseket: Hová akarsz menni? Ennyire bolond vagy? Miért mész oda és mit akarsz ott csinálni? Mi a célod? Ha gyermeked lesz, hogy fogod felnevelni? De Ábrahám vállalta. Miért? Mert az Úr hívta el és Isten szavát választotta a világ helyett, akkor is, amikor ezért kérdőre vonták. A saját fiát is képes lett volna feláldozni, mert Isten kérte tőle. Nyilván azt is tudjuk róla, hogy voltak olyan szituációk, amiben vétett, de alapvetően az élete olyan volt, mint aki mindig Istenre akart támaszkodni, őt követni.

De mi köze ennek a gazdag embernek Ábrahámhoz? Lelkileg semmi! Testileg Ábrahám gyermeke, de lelkileg semmi köze hozzá. Hiszen Ábrahám képes volt az egész életét Isten kezébe tenni még akkor is, amikor ez kényelmetlen volt számára. Bízott Istenben és mindent igyekezett úgy megtenni, ahogyan kérte tőle. Persze voltak bukásai és hibázott is nemegyszer, de összességében véve Istenben bízott. Ehhez képest hol van ez a gazdag ember?

És hol vagyunk mi ehhez képest testvéreim? Elmondható rólunk az, hogyha fizikailag nem is, de lelkileg Ábrahám gyermekei vagyunk? Mi is úgy bízunk Istenben, ahogyan ő tette? Képesek vagyunk mi is engedelmessé válni Istennek, még akkor is, ha az kényelmetlen vagy ha fájdalmas dolgokat kér tőlünk? Tudjuk ezeket vállalni és tudunk belekapaszkodni Istenbe? Lehet, hogy valamikor megtértünk, de közben tele van folyamatos engedetlenséggel az életünk? Ha őszintén kellene válaszolni erre a kérdésre, hogy valóban Ábrahám lelki gyermekei vagyunk-e, akkor mit lehetne mondani? Tényleg az vagyok? Kinek a gyermeke vagy testvérem?

Egy képpel szeretném befejezni. A pszichológiában létezik egy 'imposztor szindróma' nevű betegség. Ez azt jelenti, hogy amikor valaki sikeres, amikor magabiztosnak tűnik, de mégis folyamatosan megkérdőjelezi azt, amit valójában elért: Megérdemlem-e ezt a sikert vagy ezt a gazdagságot?

Ezért valamilyen csalóként, imposztorként tekint önmagára, és úgy gondolja, hogy csak idő kérdése, hogy lelepleződjön. Ahelyett, hogy örülne annak, amit elért, folyamatosan aggodalmaskodva tölti az életét. Azért aggódik, hogy egyszer majd lebukik és kiderül, hogy nem is olyan okos, nem is olyan jó, nem is olyan sikeres, amilyennek őt hiszik. Tehát kívülről nagyon jónak és nagyon sikeresnek tűnik, de belül ezzel küzd.

Sajnos a keresztyén életben is léteznek imposztor keresztyének, akik azt gondolják, hogy ők szent emberek. Külsőleg úgy tűnik, hogy az életükkel, az Istenkövetésükkel minden rendben van, de ha egy kicsit megkapargatnánk a felszínt, akkor kiderülne, hogy valójában mi is lapul e mögött a körítés mögött, hogy mi van a felszín alatt, és hogy valóban keresztyének-e. Kérdés az, ha a mi életünket egy kicsit megkapargatjuk, akkor mi derül ki? Lehet, hogy most nagyon jól néz ki az életünk, a Krisztuskövetésünk, de mi van valójában e mögött?

Jézus Urunk nagyon határozottan és nagyon keményen figyelmeztet minket ebben a szakaszban. Arra akar rámutatni, hogy a halál után már késő lesz bármin is változtatni. Késő lesz bármit is kérni az Úrtól, mert ott már nem fogja meghallgatni senki sem az imádságodat. A gazdag ember már hiába kért, hiába imádkozott, hiába tekintett fölfelé, az már nem hallgattatott meg. Itt kell megvallani a bűneidet, és azt, hogy milyen vagy valójában! Itt, ebben a földi életben kell leborulnod az Úr előtt, és kérned az ő segítségét: Uram gyere, segíts a nyomorúságomon! Ne halogasd ezt testvérem, mert a gazdag elkésett ezzel. Te még nem késtél el, hiszen itt vagy, hallottad ezt a példázatot, Jézusnak ezt a figyelmeztetését. Borulj le most őelőtte, mert Urunk a következőket mondja: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól.”* (1Jn 1,9). Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Köszönjük azt, hogyha egy picit most megállítottál minket, hogyha egy picit keményen is, de most szóltál. Szeretnénk ebbe is belekapaszkodni. Köszönjük azt, hogy azért is jössz keményen, mert tudod, hogy még van a változásnak esélye, lehetősége. Azért szólsz keményen, mert tudod, még van lehetőség megtérni tehozzád. Urunk szeretnénk ezt nem halogatni, szeretnénk ezzel nem visszaélni.

És bocsáss meg azért is, hogyha mi már régóta ismerünk tégedet, hívőknek mondjuk magunkat, újjászületetteknek, de az életünk mégis tele van sok-sok engedetlenséggel, bizalmatlansággal, hitetlenséggel feléd. Sok mindent nem merünk és nem is tudunk elengedni a kezünkből, még mindig magunknak tartogatjuk, mert ha elengednénk, akkor mi lesz a mi életünkben?

Urunk szabadíts meg ettől is bennünket! Te látod, hogy mivel vagyunk megkötözve: a pénzzel, a gazdagsággal, világi javakkal. Miket akarunk magunknak megtartani: a házunkat, lakásunkat, autónkat, és Urunk közben mellettünk meg ott nyomorognak emberek, ott vannak a Lázárok. Ott vannak azok az emberek, akikre te mindig folyamatosan rámutatsz, és mi nem is akarunk nekik segíteni, nem is látjuk őket egyáltalán.

Ebben is adj nekünk megtérést, adj nyitott szemet, hogy észrevegyük ezeket az embereket. Könyörgünk azért, hogy tudjunk is segíteni, ne ragaszkodjunk a magunk kis pénzéhez, gazdagságához, hisz Urunk te ezt azért adtad, hogy ezt tovább tudjuk adni.

És te tudod nagyon jól, hogy ez a fizikai dolgokhoz való hozzáállásunk mindig a lelkire mutat rá, hogyan viszonyulunk tehozzád, a te személyedhez, a te akarodhoz, a te vágyadhoz. Azért is vagyunk itt, mert szeretnénk, hogyha a mi akaratumk és a vágyunk az a tiéd lenne. Sokszor ez nehéz, nehéz ide eljutni. Mert a mi akaratumkat meg vágyunkat faragni kell folyamatosan és ez nagyon is fáj.

Könyörgünk Urunk azért, hogy te ebben adj nekünk örömet is, hisz azért akarunk neked engedelmeskedni, mert azt szívből akarjuk tenni. Köszönjük, ha ezt adod nekünk és a Szentlelkeddel így munkálkodsz bennünk, a mi életünkben. Adod ezt a vágyat, olyan hálások vagyunk ezért.

Könyörgünk a lelki fásultakért, a tőled elfordultakért, hogy azokat is te hozd vissza a te szereteteddel. Köszönjük a te bátorításodat is, hogyha most itt nyomorgunk a Földön, ha sok-sok szenvedés is vesz körbe bennünket, ott leszünk tenálad, a te kezedben. Olyan hálások vagyunk ezért.

Így adj örömet azoknak, akik most valakit elengedtek: családtagjukat, hozzátartozójukat. Uram te vigasztald őket!

Könyörgünk, hogy láttasd meg velünk azt is, hogy hogyan viszonyulunk a dolgainkhoz. És vegyük komolyan azt Urunk, hogy te eljössz és most még van lehetőség megtérni.

Ámen.

És hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket”.

Jelenések könyve 14,13

462. ének

1. Csak ve-zess, U-ram, vé - gig, és fogd ke - zem,
Míg bol-do-gan a cél - hoz el - ér - ke - zem,

Mert nél - kü - led az én e - rőm oly ke - vés,

De hol te jársz e - lőt - tem, nincs ret - te - gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked,
Ki szem lehunyva téged híven követ.
3. Ha gyarlóságom meg nem is érzene:
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem.